

Antidogma - Az amerikai „négerintegráció” tanulságai I. rész

2011 október 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

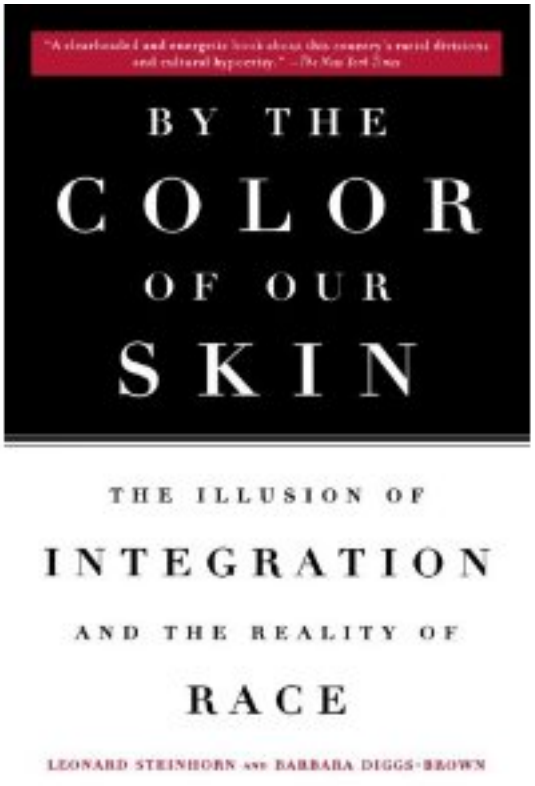
Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Megszállottan légvárakat építeni – talán ez lehetne a mottója annak a „tudományos” m?nek, amelyet a washingtoni Amerikai Egyetem két oktatója, a fehér Leonard Steinhorn és a fekete Barbara Diggs-Brown követett el az amerikai négerek immár évtizedek óta (hiába) remélt beilleszkedésér?l{...}

{...} és amelyet gyógypedagógiai célzattal a gyöngyöspatai események kapcsán elhíresült amerikai cigányvéd? agitátor, Richard Field figyelmébe kellett volna ajánlani, miel?tt arra vetemedett, hogy mások portája elé jöjjön söprögetni.

A b?rünk színe alapján: A beilleszkedés ábrándja és a faj valósága (By the Color of our Skin: The Illusion of Integration and the Reality of Race, Dutton, 1999) cím? – de az igencsak ígéretes alcím dacára végeredményben mégis a „politikai korrektség” kánonjait követ? – könyvükben maguk a szerz?k is kénytelenek elismerni, hogy a képmutató és ostoba fecsegések ellenére az amerikai feketék és fehérek nem integrálódtak, és erre nem is lehet számítani.

Bevezetésként egymás után sorjáznak az (utóbb, sajnos, megtéveszt?nek bizonyuló) ikonoklaszta kitételek: például „feltesszük a kérdést, hogy vajon nemzeti rajongásunk az integráció ideálja iránt akadályozza vagy segíti a faji kapcsolatokat”; vagy „úgy hisszük, hogy Amerika számára az a legjobb, ha szembesül az igazsággal, és többé nem állítja azt, hogy az integráció mítoszának bármi köze is lenne a faji valósághoz”; vagy „minél hamarabb ismerjük el a b?rszínek közötti határvonal állandóságát, annál el?bb kezdhetjük meg faji megosztottságunk tisztességes számba vételét és egy alternatív elképzelés kifejlesztését közös jöv?nkhöz”, és így tovább.

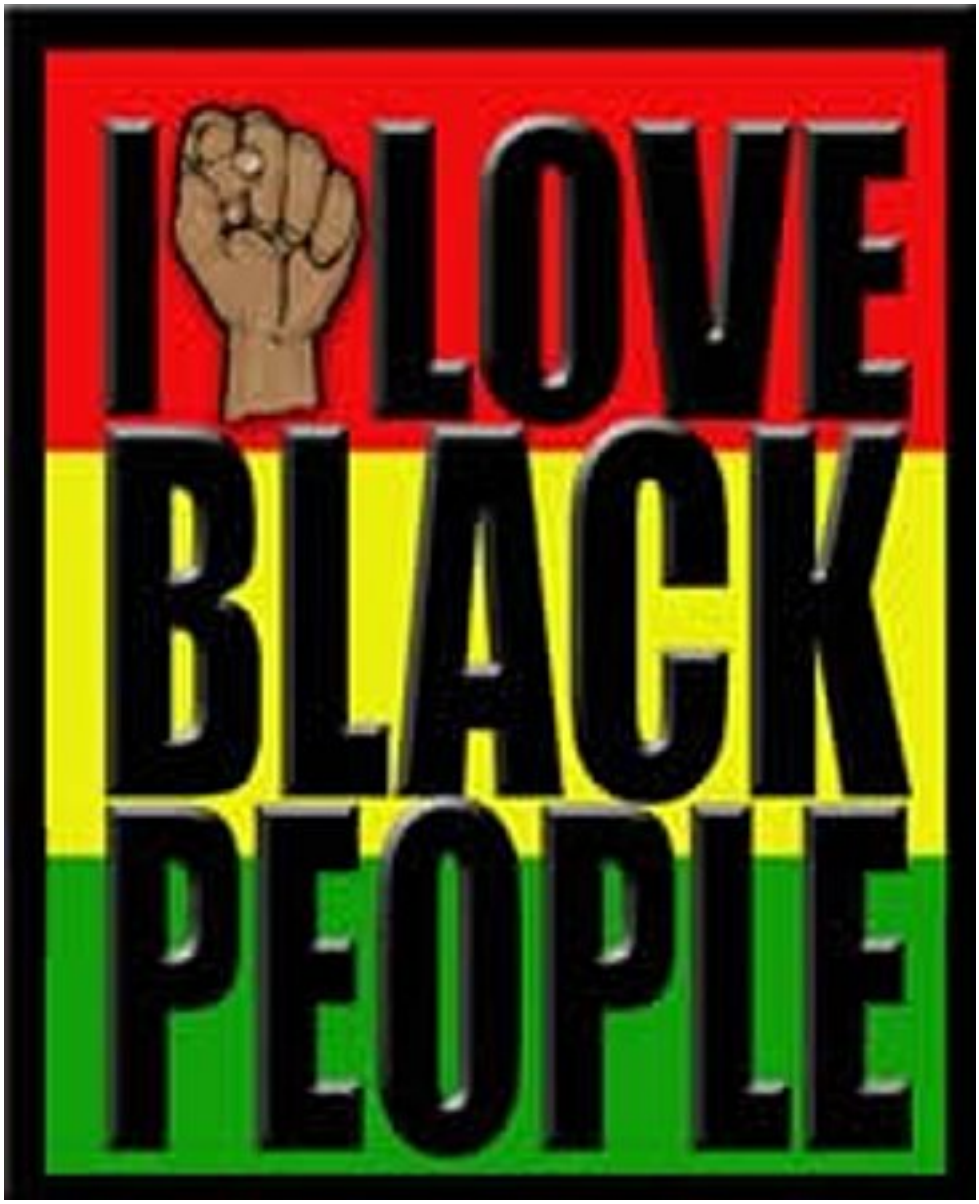
Könyvük legnagyobb részét azonban az antirasszista konvenciók rabjaiként okoskodó szerz?k azon példák felsorolására és ostorozására szánják, amelyek szerintük azt bizonyítják, hogy a fehérek egyszer?en képtelenek a keveredésre: elköltöznek, ha négerek veszik meg a szomszéd házat, „fajtiszta” magániskolákba járatják a gyerekeiket, csak egymás között hajlandók szocializálódni stb. Valójában az integráció csak addig tart, amíg „az els? fekete család beköltözik, az utolsó fehér pedig elköltözik”.

Még a fajkeveredés kísérleti laboratóriumának szánt egyetemeken sem jobb a helyzet: „Nem emlékszem semmiféle nyílt faji ellenségességre, ehhez ugyanis a (fajok közötti) kapcsolatok egy bizonyos szintjére lenne szükség”, mondja az egyik diák. Az amerikai társadalom tehát alig számít integráltabbnak, mint ötven éve.

Ez annál is figyelemreméltóbb, mert a fehérek dönt? többsége változatlanul azt állítja, hogy támogatja és gyakorolja is az integrációt. Felmérések szerint a fehérek 60-90 százaléka mondja azt magáról, hogy legalább egy közeli barátja néger. Az USA fehér és fekete népessége közötti számarányt tekintve ez azt jelenti, hogy minden négernek (a legdegeneráltabb gettólakót is beleértve) öt vagy hat közeli fehér barátjának kellene lennie, ami persze képtelenség.

Sokkal inkább az amerikai fehérek döbbenetes szervilizmusát bizonyítja, akik attól félve, hogy netán rájuk sütik a modern kor legrettenetesebb stigmáját, a rasszizmus bélyegét, még önmaguknak is hazudnak, és képesek ekkora bl?dséget mondani, amikor a közvélemény-kutatások kérdéseire válaszolnak név nélkül. Láthatóan semmit sem változtak azóta, hogy honfitársuk, H. L. Mencken a múlt század közepén azt írta róluk, hogy „ez a legfélénkebb, legnyafogósabb, leggyávább, legaljasabb cs?cselék, amelyet szolgákból és libasorban lépked?kb?l valaha is egy zászló alá gy?jtöttek a kereszténységben”.

Annak illusztrálására, hogy az amerikai fehérek milyen elképeszt? mértékben is képesek behódolni az uralkodó közfelfogásnak, a szerz?páros az O. J. Simpsonpert hozza fel példának. Miután a néger amerikaifutball-játékos és filmszínész meggyilkolta fehér, sz?ke exnejét és annak új barátját, de sztárügyvédjei segítségével mégis megúszta a büntetést, csupán a fehérek 62 százaléka alkotott róla rossz véleményt, miközben a perben a „nigger” kifejezést használó egyik fehér detektívr?l 88 százalékuk! Steinhorn és Diggs-Brown a fehéreket jellemz? képmutatás számlájára írja, hogy „a legtöbbjük nem akar ugyan integrálódni a feketékkel, de nem is akarnak olyan látszatot kelteni, mint akik képtelenek az integrációra.”

Sok fehér még a feketékkel kapcsolatos valódi érzéseivel sincs tisztában. Részben mert nem tudják, hogy mi a különbség a valódi integráció és a szerz?k által „virtuális integrációnak” nevezett jelenség között, amely abból áll, hogy az olyan fehérek is, akiknek sohasem volt jelent?ségteljes kapcsolatuk feketékkel, azt gondolják, hogy bens?séges viszonyt ápolnak velük, egyszer?en csak azért, mert gyakran látják ?ket a tévében. Így annyira közel kerülnek egyes fekete televíziós személyiségekhez, hogy végül az életük részének tekinthetik ?ket. Fehérek, akik életükben még egyetlen feketével sem fogtak kezet, úgy beszélnek az amerikai „pletykatévézés” néger sztárjáról,

Oprah Winfreyr?l, mintha személyesen ismernék.

Fehér sportrajongók szenvedélyesen köt?dnek fekete atlétákhoz. Ez a fajta „virtuális integráció” azonban rögvest illúziónak bizonyul, amint a fehérek hús-vér feketékkel szembesülnek. És hogy a fehérek végül is miért nem akarnak keveredni a feketékkel? Manapság leggyakrabban a b?nözést?l való félelmükre hivatkoznak, a szerz?k szerint viszont ez csak kifogás a részükr?l és valami mélyebb dolog lehet a háttérben, hiszen már ötven-hatvan évvel ezel?tt, vagyis a b?nözési szint megugrása el?tt sem akartak keveredni.

Mi lehet az a feketékben, ami taszítja a fehéreket, még az intenzív agymosó/átnevel? propaganda évtizedei után is, amely egyébként olyan sikeres volt, hogy majdnem minden fehér azt állítja, hogy hisz benne? A szerz?k páratlan éleslátással arra gyanakszanak, hogy a fehérek egyfajta „fizikai viszolygást” táplálnak a négerek iránt, és azon t?n?dnek, hogy vajon ennek van-e köze a keveredéssel szembeni ellenállásukhoz. Természetesen úgy vélik, a vérkeveredés jó dolog. Az egyedüli ok, amiért szerintük a fehérek ellenezhetik a feketékkel való házasságot, a társadalmi státuszuk elvesztése miatti félelem lehet.

Furcsa módon az fel sem merült bennük, hogy teljesen természetes és normális, ha az emberek azt akarják, hogy az utódjaik is úgy nézzenek ki, mint az ?seik.

(folytatjuk)

Gazdag István, demokrata.hu

Ajánló